

TÁVOZÓ DIÁKOK

– Mit fogsz csinálni, Park testvér?

– Miről beszélsz?

– Folytatod a képzést a misszionárius iskolában?

– Mi mást tennék?

– Park testvér, gondolkozz el rajta. Nézd meg Dick misszionárius fiait. Nézd meg a fekete gumicipőket, amiket hordanak.

Mikor a testvér, akivel együtt voltam a képzésen, erre utalt, nem tudtam, miről beszél. Így lassan elmagyarázta:

– Más misszionáriusok gyerekei bőrből készült cipőket hordanak, de nézd meg, ahogy a mi Dick misszionáriusunk gyerekei hordják az olcsó fekete gumicipőket. Park testvér, láttál már valaha misszionárius gyerekeket, akik fekete gumicipőt hordtak? – fejtette ki kritikáját.

– Más misszionáriusok jókat esznek, és a saját autóikat vezetik, de vajon miért kell a mi Dick misszionáriusunknak gyalog járnia, miért nincs pénze jegyekre, hogy felszálljon a közlekedési eszközökre? Miért csak minket tanít, hogy legyen hitünk, miközben éhezünk? A testvér elmondta nekem minden, a misszionárius iskolával kapcsolatos panaszát, végül az elhatározását:

– Főiskolára jártam, de eljöttem ebbe a misszionárius iskolába, mert azt hittem, hogy jobb, mint a főiskola. De még mindig vissza tudok menni, és folytatni a tanulmányaimat. Haza fogok menni.

Utána felém fordult és azt kérdezte:

– Itt maradsz, és folytatod ezt az esztelenséget? Igen, valóban igaz volt, hogy a misszionárius iskolában gyakran voltam éhes, fáradt, és hogy egy nagyon nehéz hely volt. Azonban az én helyzetem egész más volt, mint ezé a testvéré. Mivel az otthoni helyzetünk és az addigi életem annyira tele volt csalódásokkal és nehézségekkel, meg sem fordult a fejemben, hogy valaha is visszatérjek ahhoz az élethez. Ennek a testvérnak az apja egy nagy gyár tulajdonosa volt, tehát jólételekben éltek. Ráadásul ez a testvér folyékonyan beszélt angolul, japánul és más nyelveken, úgyhogy Dick misszionárius abban reménykedett, hogy egyszer majd nagy misszionárius lesz belőle. Amikor bejelentette nekem távozását, és megkérdezte, hogy maradok-e továbbra is ilyen esztelen, nem bírtam megszólalni. Hirtelen felkelt, bement a szobájába, fogta

a takaróját és leterítette a padlóra. Belepakolta a holmiját egytől-egyig. Utána mérgesen távozott, anélkül, hogy akár egy pillanatra visszafordult volna. Ő olyan elképzelésekkel jött a misszionáriusképző iskolába, hogy luxus körülmények között fog élni, jókat tud majd enni, és jól tud majd öltözködni, mint az amerikai misszionáriusok. Nem tudta megérteni a misszionárius iskolában lévő körülményeket, a hideget, az éhezést, a gyaloglást. Ezért elment. Dick misszionárius könnyezett miatta. Ebbe a testvérbe fektette a reményeit, de ő elment. Irigyeltem ezt a testvért. A családja jómódban élt, és volt hova mennie, de számomra nem volt más hely. Akadt egyszer egy másik testvér, aki olyan éhes volt, hogy nem bírta felkelni az ágyából, távolmaradt az óráról, és csak feküdt. A tanítást követően a misszionárius felment hozzá, és megkérdezte, hogy van. A testvér semmi mást nem mondott, csak azt, hogy éhes, és haza akar menni. „Haza fogok menni. Haza fogok menni. Éhes vagyok. Éhes!” - ez volt minden szava. Pár nap múlva összecsomagolta a holmiját. A testvérek egymás után hagyták el a misszionárius iskolát. Azonban az én múltbeli életem olyan borzasztó volt, hogy nem bírtam visszafordulni.

A MISSIONÁRIUS ÉS CSALÁDJA VELÜNK ÉHEZTEK

Az iskolánk egy nagy japán stílusú házban volt. A ház melletti raktárhelyiséget használtuk étkezőként, az előcsarnokot pedig rendbe hoztuk, és azt használtuk osztályteremként. A ház két részből állt. Dick misszionárius és családja használta az egyik felét, és mi tanulók foglaltuk el a másikat. A misszionárius tanulók külön ettek az étkezőben, de mindig, amikor éppen elkezdtünk enni, a misszionárius gyerekei bejöttek, és elkezdtek körülöttünk mókázni. A gyerekeket Nate-nek és Marky-nek hívták, és mikor összegyűltünk enni, odajöttek hozzánk, hogy ott viccelődjenek. Máskor sosem játszottak körülöttünk, csak akkor, amikor ettünk. Nem értettük, miért csinálják ezt. Egyszer, mikor már vagy két napja éhezünk, valaki hozott egy szatyor babot. Nagyon éhesek voltunk, és éppen elkezdtek volna forralni, mikor a testvérek közül valaki azt javasolta: „Hé, miért nem adunk belőle valamennyit a misszionáriusnak, ő gyakran adott nekünk enni.” Így a bab felét odaadtuk a misszionáriusnak, a maradékot pedig megfőztük és megettük. Később ebédre semmi ennivalónk nem volt, így csak ültünk, és vizet ittunk. Amint a vizünket ittuk, Dick misszionárius besétált és azt kérdezte: „Nincs semmitek enni?” Csak ültünk ott egy szó nélkül, nyilvánvaló volt, hogy semmink sincs, amit megehetnénk, egyébként nem ülnénk ott úgy, hogy csak vizet iszunk. Dick misszionárius gyorsan hazaszaladt, és egy edénnyel tért vissza. Kíváncsiak voltunk, mit hozott nekünk, benéztünk az edénybe, és láttuk, hogy bab. Éhezett aznap reggel, semmi ennivalója nem volt, mikor éppen átvittük neki a babot, amit megfőzött. Azonban, mikor látta hogy ott ülünk éhezve, elhozta nekünk a babot, anélkül,

hogyan megették volna. Nagyon meglepődtek. Azt gondoltuk, hogy csak mi éhezünk, az amerikai misszionáriusok és családjaik pedig jókat esznek. Azonban kezdtük felismerni, hogy a misszionárius és családja velünk együtt éhezett. Aznap rájöttünk, miért nem éreztük annak az ételnek az illatát, amit Dick misszionárius és családja főzött a mellettünk lévő szobában. Azelőtt, bár nem éreztük a főzés illatát, sosem képzeltük, hogy a misszionárius és családja szintén étel nélkül van. De miután tudatára ébredtünk, hogy a misszionárius és a gyermekei gyakran éheztek, bűnbánóbbá váltunk a misszionárius felé. Jólétben élhettek volna egy virágzó országban, de itt éheztek értünk. „A misszionárius is éhezett!” Mikor erre rájöttünk, megértettük azt is, hogy miért jöttek be mindig a gyermekei, és miért viccelődtek körülöttünk, mikor ettünk. Egy dolog volt a felnőtteknek éhezni, de hogy a kis gyermekeket láttuk éhezni, nagy lelkiismeretfurdalást okozott nekünk. A gyerekek amerikaiak voltak, így normális esetben mi, koreaiak nem nagyon érdekeltük őket, csak magukban játszottak. Mégis ezek a 6-7 éves gyerekek olyan éhesek voltak, hogy annak reményében, hogy kapnak valamit enni, így viselkedtek. Édesapjuk szigorú volt, így nem mondhatták: „Éhes vagyok. Enni akarok valamit!” – inkább csak ott játszottak körülöttünk, mikor ettünk. De fogalmunk sem volt róla, hogy ez járt a gyerekek fejében. A szívem fáj, amikor arra gondolok, hogy mennyire vágyhattak a rizsre, és milyen éhesek lehettek. Akkoriban egyszerűen azt gondoltuk, hogy ezek az amerikai gyerekek nem szeretik azt, amit mi eszünk, így egy kanálnyi rizzsel sem kínáltuk meg őket. Mikor így visszagondolok, sokszor érzem rosszul magamat, hogy nem adtunk nekik rizst. Attól fogva, mikor ettünk, bár valóban akartunk adni Nate-nek és Marky-nek enni, gyakran nem volt elég enni való, így nem tudtuk őket megkínálni. Attól kezdve a gyerekek ritkán jöttek, mikor ettünk. Édesapjuk valószínűleg megfeddte őket, így nem jöhettek át, pedig éheztek. Mikor visszagondolok ezekre a dolgokra, nemcsak Krisztusra emlékszem, aki meghalt értünk a kereszten, hanem a sok nehézségre is, amelyeken Dick misszionárius keresztülment értünk, és valóban hálás vagyok. Sosem leszek képes elfelejteni azt az időt, amit a misszionárius iskolában töltöttem, mely a hitbeli képzésemről gondoskodott. Olyan hálás vagyok a misszionáriusért, aki odaszánta az életét, hogy az Igét prédikálja nekünk, és azt gondolom, sosem fogom tudni elfelejteni őt.

ÁLDOTT, CSODÁLATOS BIBLIAÓRÁK

Mindenesetre a misszionárius iskolában zajló éhezések a folyamat részét képezték, noha rendkívül nehéz volt kibírni őket. A testvérek egymás után hagyták el az iskolát, kimerülve és kiéhezetten. Bár a tanulók száma folyamatosan csökkent, én nem térhettem haza, így az iskolában maradtam, és folytattam a képzést. A misszionárius iskolában a legjobb dolog a déli előtti Igehallgatás volt. A misszionárius előttünk ült, nyitott Bibliával, szavai üdítők és mélyek

voltak. Mikor korábban a presbiteriánus egyházba jártam, a pásztorok csakis a cselekedeteinkről beszéltek, 'hogyan szeressünk, hogyan alázkodjunk meg, hogyan legyünk hűségesek az Úrhoz, hogyan ne vétkezzünk...' De itt megdöbbenett minket, amint hallottuk a misszionáriust beszélni a szív világáról, amely a Biblián keresztül áramolva lehetővé tette számunkra, hogy lépésről lépésre megismerjük magunkat. 'Ó, a Biblia nem Ananiásról és Szafiráról beszél, hanem ez a történet a szívünket mutatja be. Ez pedig nem Saul király története, hanem engem mutat be...' Nagyon élveztük a Bibliaórákat. Ha tolmácson keresztül is kellett hallgatnunk a szolgálatot, hiszen a misszionárius nem beszélt koreaiul, minden egyes szó behatolt a szívünkbe, és láttuk, hogyan tette alázatossá a szívünket, és hogyan változtatott meg minket. 'Milyen Igék voltak a Bibliában! Mekkora kegyelem volt, amit Isten adott nekünk!' Amint ezeken gondolkoztunk, átitatódtunk az Igével, hálát adva az Úrnak.

BÁR TANÚSKODOM, A SZÍVEM KIMERÜL

A hétfő szabadnap volt, mégis a testvérek mind kimentek tanúbizonyságot tenni. Ilyenkor elmentem a Taegu-i helyi kórházba Evangéliumot hirdetni a betegeknek. A misszionárius iskola Sandukban volt, Tageu keleti oldalán, míg a kórház a város legtávolabbi nyugati részén feküdt. A két hely között körülbelül tizenkét kilométer volt a távolság. Minden hétfőn gyalog tettem meg ezt az utat, hogy prédikálhassak a betegeknek, és késő este tértem vissza. Bár úgy mentem a kórházba és vissza, hogy egész nap éheztem, majdnem minden hétfőn odamentem, hogy tanúbizonyságot tegyek. Ez a kórház nem egy átlagos kórház volt, a város tartotta fenn azoknak az embereknek, akiknek nem volt máshová menniük. A kórházon belül gyakran felkerestem a TBC-s elkülönített kórtermet. Ma az orvostudomány fejlettebb, és nincs sok TBC-s beteg, de akkoriban ez egy halálos betegség volt. Az embereknek tilos volt bemenni az elkülönített kórterembe, és még az orvosok és ápolónők is csak pillanatokra mehettek be, védőmaszkot és kesztyűt viselve. A bent lévő betegek többsége nem tudott mozogni, csak feküdt, várva a halált. Meg kellett osztanom velük az örömhírt, bár nem tudtam, hogy mondjam el. Nem prédikáltam lépésről lépésre az Evangéliumot, csak elmondtam, hogy „Jézus elvette a bűneinket”, és a János 5, 24-ben lévő Igéket: „ha hiszel, nem leszel elítélve”. Így azonban nem számított milyen szorgalmasan hirdettem az Evangéliumot, mert sem nem fogadták el, sem nem értették az Igét. Ezért aztán, noha ilyen nagy távolságról mentem oda, egész nap éhezve és szenvedve, nem voltak sokan, akik üdvösséget kaptak rajtam keresztül. Bár éhes és fáradt voltam, az Evangéliumban való reménnyel mentem a kórházba, de mikor visszatértem, a kimerültség volt minden, amit éreztem. Amint láttam, minden, amit vártak tőlem, az volt, hogy

pénzt vagy ételt adjak nekik, a legcsekélyebb kísérletet sem téve arra, hogy megértsék az Igét.
A szívem közben teljesen kimerült. Elkezdtem elveszíteni a tanúbizonyságot tevő szívet.